

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 222/07-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Z., R., zastúpenej advokátom JUDr. M. B., G., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 5 Co 100/2006 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Z. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2007 doručená sťažnosť Z., R. (ďalej len „sťažovateľka), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Co 100/2006. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 20. augusta 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 109/2003-156 z 9. februára 2006 bolo sťažovateľke ako žalovanej uložené

zaplatiť žalobkyni náhradu ušlej mzdy v sume 10 350 Sk s prísl. Na základe odvolania sťažovateľky bol rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 100/2006-216 z 2. mája 2007 okresného súdu potvrdený rozsudok. Podľa názoru sťažovateľky sa nevykonalo presvedčivé a správne dokazovanie, lebo súdny znalec podal iba teoretický posudok a vôbec sa nezaoberal ňou navrhovanými dôkazmi, ktoré mali za cieľ preveriť, aké práce a činnosti žalobkyňa v skutočnosti vykonávala. Požiadavke sťažovateľky na vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania sa nevyhovelo, hoci takýmto dokazovaním by sa dalo zistiť a preukázať, že žalobkyni bola v skutočnosti vyplácaná mzda správne, teda podľa skutočného obsahu jej práce. Rozsudok krajského súdu bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený 29. júna 2007.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 100/2006-216 z 2. mája 2007.

2. Z rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 100/2006-216 z 2. mája 2007 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 109/2003-156 z 9. februára 2006. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľkou navrhované kontrolné znalecké dokazovanie nebolo potrebné vykonať, lebo doplnením dokazovania v odvolacom konaní bol skutkový stav veci zistený v potrebnom rozsahu. Obrana sťažovateľky, podľa ktorej žalobkyňa počas žalovaného obdobia nemala byť zaradená do deviatej platovej triedy a ôsmeho, resp. deviateho platového stupňa, je založená na tvrdení, že jej nebola udelená žiadna trvalá výnimka zo vzdelania a že nevykonávala činnosť spočívajúcu v spracúvaní programov výchovnej a záujmovej činnosti spojenú s poradenskou činnosťou a diagnostikovaním, resp. že nevykonávala žiadnu metodickú ani diagnostickú činnosť. Po podrobnom rozbere právnych predpisov vzťahujúcich sa na vec a zadovážených listinných dôkazov treba považovať za nepochybne preukázané, že žalobkyňa skutočne počas žalovaného obdobia vykonávala výchovno-vzdelávaciu činnosť zameranú na rozvíjanie vedomostí, zručností a návykov a na všestranný rozvoj osobnosti žiakov s využitím špecifických, diagnostických, výchovných a vzdelávacích metód, a preto mala byť zaradená do deviatej platovej triedy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v zásade každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že krajský súd rozhodol bez vykonania kontrolného znaleckého dokazovania, a preto dospel k nesprávnym skutkovým záverom o povahe prác vykonávaných žalobkyňou, a tým aj k nesprávnemu právnemu záveru o jej platovom zaradení.

Z pohľadu ústavného súdu treba odôvodnenie rozsudku krajského súdu považovať za úplné a vyčerpávajúce, pričom jeho závery v žiadnom prípade nemožno označiť ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Preto niet dôvodu na to, aby ústavný súd do týchto záverov zasiahol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. októbra 2007